

نقش جنبش ضدجنگ ایالات متحده

مؤثرترین مساعده انترناسیونالیستی ای که انقلابیون آمریکائی می توانستند به انقلاب ویتنام ارائه دهند ساختن جنبش توده ای ضدجنگ در حول مضمون یگانه ی تخلیه آنی و بی قید و شرط ارتش آمریکا از ویتنام بود.

شکست وارده بر امپریالیزم در ویتنام، که به یک ضربت نظامی تبدیل گردید، بالاتر از همه یک شکست سیاسی بود. این شکست سیاسی بود که شکست نظامی را میسر ساخت. و بر امپریالیزم این شکست سیاسی در هر دو جبهه اصلی جنگ وارد آمد: در خود هندوچین و در ایالات متحده.

جنگ در ویتنام از این لحاظ نیز روشن کننده بود. این تصور که یک دولت امپریالیستی قادر است نیم میلیون نفر را بسیج کرده، آنان را بدون در نظر گرفتن شرایط سیاسی و ایدئولوژیکی، به مدت سال ها به هزاران فرسنگ دور از موطن شان بفرستد، تصور کاملاً کاذبی ست که قدرت کنترل ایدئولوژیکی در اختیار طبقات حاکمه را زیاده تخمین می زند. هر جنگی که در آن ارتش وسیعی درگیر باشد، پاره ای مخاطرات سیاسی برای طبقه حاکمه دربر دارد و این مخاطره فقط می تواند تحت شرایط سیاسی معینی اتخاذ شود.

هر جنگ امپریالیستی که متعاقب جنگ قبلی روی می دهد به حجم این مخاطره می افزاید. رهبران بورژوازی آمریکا که در جهت اعزام نفرات هر چه بیشتری از سربازان آمریکائی به هندوچین و به منظور تشدید حملات پیاپی معطوف می گشتند، در برآورد خود از قضاوت میزان آمادگی مردم آمریکا برای قبول هر جنایتی به اسم سیاست خارجی، مرتکب اشتباه فجیعی گشتند. تا حدود زیادی افتضاح واترگیت،

نتیجه ی تقلاسی عمدتاً بی ثمر برای به تعویق انداختن لحظه ی پرداخت بهای این اشتباه بود.

واکنش توده های آمریکایی به جنگ ویتنام از لحاظ سیاسی در سطح بالایی نبود. بدین معنا که آنان موضع همبستگی با انقلاب ویتنام را اتخاذ نکردند. امید به وقوع یک چنین امری، سوءتعبیر کامل از چگونگی آگاهی سیاسی پرولتاریا و اکثریت اعظم جوانان در ایالات متحده می بود؛ آنان هنوز به استقلال سیاسی از ایدئولوژی بورژوائی نائل نگشته اند. ولی این واکنش علیرغم خاصیت جنینی و ابتدائی اش، کمتر قدرتمند نبود؛ وسعت آن در تاریخ جنگ های استعماری بی سابقه بود. بعد از سال ها تردید و حتی حمایت خفیف تهاجم [آمریکا به هندوچین]، توده های آمریکایی هنگامی که اعزام سپاهیان آمریکایی به هندوچین و خسارات رو به تزاید آمریکا واقعیت جنگ را برای اکثریت ساکنین ایالات متحده نمایان ساخت، شروع به واکنش نمودند.

رفقای آمریکایی ما، با درک محدودیت ها و پتانسیل این واکنش توده ای، نقش مهمی در ایجاد جنبش توده ای ضدجنگ در حول مضمون یگانه ی تخلیه ی آبی و بی قید و شرط ارتش آمریکا از ویتنام، ایفاء کردند. این مؤثرترین مساعده ی انترناسیونالیستی ای بود که آن ها می توانستند به انقلاب ویتنام ارائه دهند. این امر به اندازه ای موفق به تغییر اوضاع سیاسی در ایالات متحده گشت که جانسون وادار به کناره گیری از انتخابات رئیس جمهوری سال ۱۹۶۸ گشت، که نیکسون ناچار به دادن وعده ی ختم سریع جنگ گردید، که طبقه ی حاکمه به دست بندی و به مانورهای از همیشه پیچیده تر و دروغین تر در برابر مردم خود ناکزیر گردید، و عاقبت عملاً منجر به تخلیه ی سربازان ایالات متحده از ویتنام و خاتمه ی بمباران پس از امضای قرارداد پاریس شد.

نقشی که تروتسکیست ها در این بسیج توده ای به عهده داشتند هم چنین روشنگر تغییراتی است که در خلال دهه ی اخیر در اوضاع جهانی روی داده بود. بدون ترس

از اغراق می توان گفت که جنبش ضدجنگ در ایالات متحده پراهمیت ترین متفق
عینی انقلاب ویتنام بود. اگر توده های آمریکائی وزنه ی خود را در توازن با اجبار
امپریالیزم به تخلیه ی ارتش قرار نمی دادند، جنگ می توانست بسیار طولانی تر
گردد و سرنوشت آن می توانست متفاوت باشد.

ارنست مندل

بیست ژوئیه ۱۹۷۵

منبع: کندوکاو

بازنویس: یاشار آذری

آدرس اینترنتی کتابخانه: <http://www.javaan.net/nashr.htm>

آدرس پستی: BM IWSN, London WC1N ۳XX, UK

ایمیل: yasharazarri@yahoo.com

مسئول نشر کارگری سوسیالیستی: یاشار آذری

تاریخ بازنویسی: ۱۳۸۵